

Sygn. akt III CSK 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa G. J.
przeciwko A. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1678/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanego A. D. na rzecz powódki G. J. kwotę 101 832,31 złotych z odsetkami i kosztami procesu z tytułu zwrotu połowy wspólnego długu stron jako współników spółki cywilnej, stanowiącego zaległy czynsz zapłacony przez powódkę wynajmującemu, przez potrącenie z wierzytelnością osobistą powódki. Za podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 376 § 1 k.c. i postanowienia umowy spółki. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok tylko przez zmianę początkowej daty należnych odsetek od zasądzonej kwoty z dnia 1 czerwca 2009 r. na datę 10 września 2013 r., w pozostałym zakresie oddalając apelację. Zostało to uzasadnione zasadnym zarzutem apelacji tylko co do tego, że w sytuacji braku ustalenia sposobu rozliczenia między stronami spółki cywilnej w jej umowie, dłużnik powinien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela do wykonania, a to nastąpiło przez skierowanie do pozwanego wezwania do zapłaty dnia 6 września 2013 r. z terminem spełnienia do trzech dni; z tym więc terminem powstało opóźnienie pozwanego, od którego był on zobowiązany zapłacić odsetki na podstawie art. 481 § 1 § 1 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 w związku z art. 65 § 1 i art. 499 zdanie pierwsze k.c. przez błędną wykładnię oraz art. 120 § 1 w związku z art. 499 i art. 376 § 1 k.c. przez błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenia co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, ewentualnie po uchyleniu tego orzeczenia przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398¹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na potrzebę odpowiedzi na istotne zagadnienie prawne, które sprowadziło się do zbadania początku biegu terminu przedawnienia roszczenia regresowego, które powstało na

skutek potrącenia wierzytelności z wierzytelnością przysługującą wierzycielom solidarnym. Jednakże sposób obliczania biegu terminu przedawnienia tego roszczenia był przedmiotem rozważań w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i to pomimo tego, że w apelacji nie było zarzutu naruszenia przepisów o przedawnieniu roszczeń.

Podniesiona kwestia może oczywiście stanowić przedmiot rozważań oraz prezentowania odmiennych koncepcji, nie wydaje się jednak, by jej rozstrzygnięcie leżało poza zakresem możliwości sądów powszechnych (czego dowodzi zaskarżone orzeczenie) i wymagało wypowiedzi Sądu Najwyższego w ramach rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej. W orzecznictwie są znane i ugruntowane poglądy na temat tego, co oznacza przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego, jakie ma mieć ono znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dla rozwoju prawa, mając na względzie publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. W niniejszej sprawie założenia te nie zostały spełnione.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.